

Albert Hein

Programma Quo Ad sacrum Exequiale Quod Magnifico Academiae Rostochiensis Rectori Viro ... Dn. D. Thomae Lindemanno ICto praeclarissimo, & professori meritissimo Marito & parenti suo desideratissimo, vidua & liberi moestissimi Hodie ... expetunt. Omnes omnium ordinum Cives Academicos peramanter invitat

Rostochii: Pedanus, 1632

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770672701>

Druck Freier Zugang

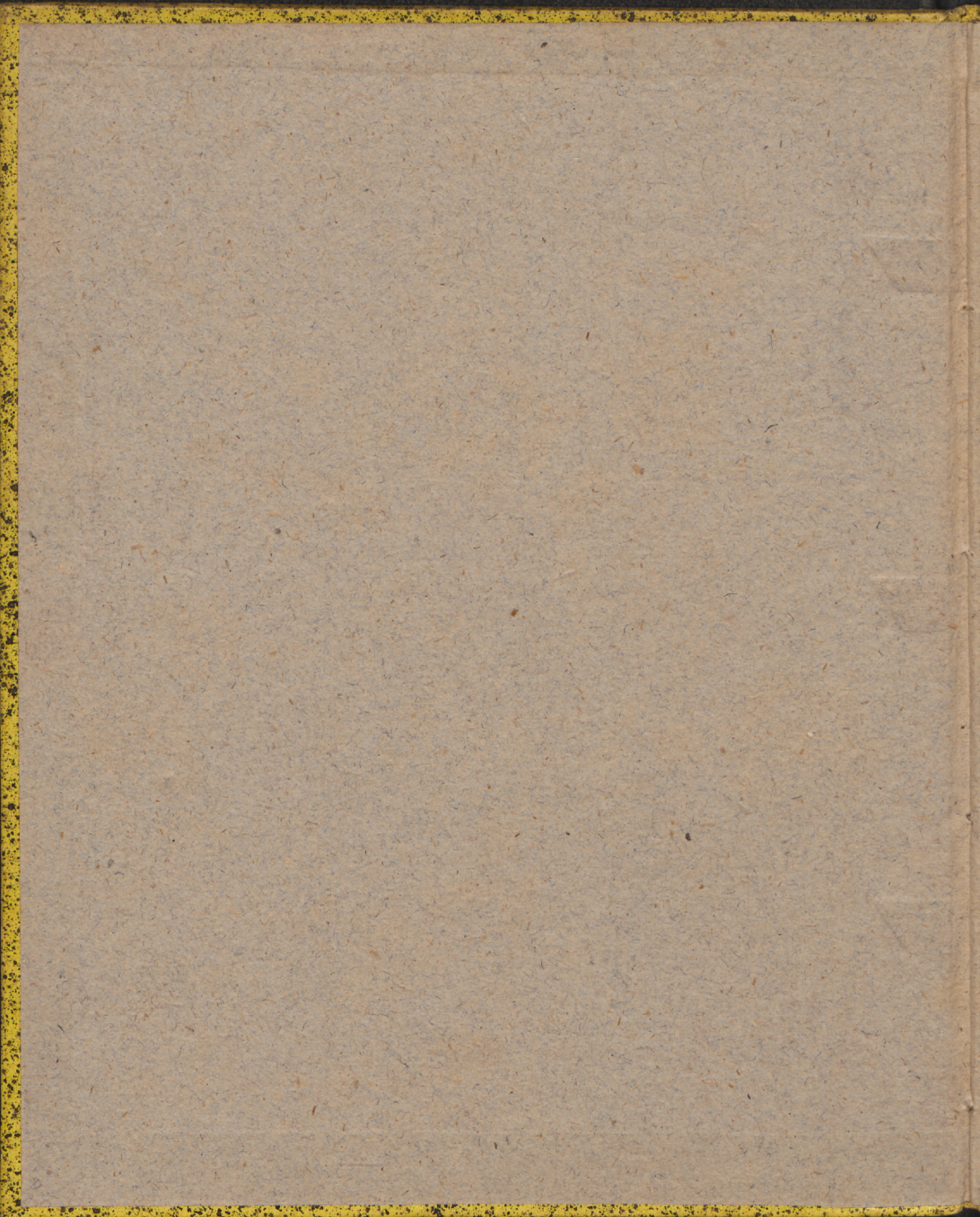
Hein, A.

in

T. Lindemann.

Rostock. 1632.

12

PROGRAMMA

Quo
Ad sacrum Exequiales

Quod
Magnifico Academiae Rostochiensis Rectori

VIRO AMPLISS. CONSULTISSIMO
DN. D. THOMAE
LINDEMANNO

Ucto præclarissimo, & professori meritissimo

Marito & parenti suo desideratissimo, vidua & liberi mœstissimi

Hodie hora media prima in templo Mariano adornatum expetunt.

Omnes omnium ordinum Cives Academicos peramanter invitat.

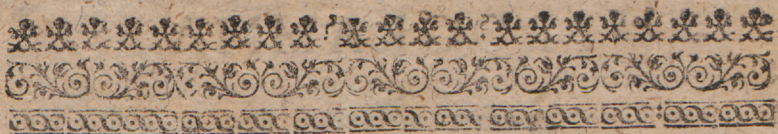
PRODECANUS ET SENIOR
Facultatis Juridicæ ejusdem Academiae Rostochiensis

ALBERTUS HEIN
U. J. D. & Professor.

ROSTOCHII,

Typis JOACHIMI PEDANI Acad. Typ.
ANNO M. DC. XXXII.

PRODECANUS ET SENIOR
Juridicæ Facultatis in Academia
Rostochtenfi

ALBERTUS HEIN
U. J. D. & Professor.

*X*quo tempore, singulari & palpabili Divini Numinis Clementiâ, felicibus Herois Incomparabilis, Ecclesiæ CHRISTI Gideonis, Suecorum Regis, Magni illius GUSTAVI ADOLPHI auspiciis, ut & laudabili, Celsissimorum nostrorum Principum industriâ, hæc urbs hostili liberata præsidio, in potestatem & clientelam Principum suorum avitorum avida concessit: quanquam cætera adhuc per DEI gratiam contra hostes prospere cesserunt, adeo ut illis totâ hac provinciâ exactis, publica festivitate DEO. Servatori ante triduum gratias solennes agere, publicasq; supplicationes habere potuerimus: Quæ tamen factum, quod præter solitum pleræq; imo pene omnes hujus urbis familie luctu squalcant, præcipuorum in hac urbe virorum, præcipuarum fæminarum, numerofo adeo obitu, ut vel morbo Epidemico quondam hæc in urbe grassante, non tot funera primorum hujus urbis fuerint numerata, quam hoc anni hujus quincunce, nullo tamen per DEI gratiam manifestoserpente

penitenti contagio, sed uno alterove hæc, alio diversi generis morbo concidente, sæpius mentem subijt admiratio. Idq; eò magis mirari mihi contigit, quod eo id factum tempore, cum plagis & vulneribus nostræ urbis, immane quantum etiamnum hancibus, tandem satiata iram Nurninis credentes, jam meliora, laetiora, & felicitate suâ præterita incommoda obliterantia tempora expectabamus. Verum altius hæc mihi perpendiculari, & rationum cogitationumq; monumenta & pondera hinc inde trutinanti, tandem ita visum est. Multum multum adhuc abesse ut Ira Divina nostris satis sit litatum supplicii; Et quanquam magna sint & dura quæ perpessi sumus majora tamen & duriora adhuc nos esse promeritos. Atq; hinc factum esse ut cum bello nos flagellaret Divina Justitia, Nos vero in anxietatibus animorum nostrorum, constituti viscera misericordie DEI, tantum non desperabundi imploraremus, ut misericordiâ ejus vim quasi inferente Divina Justitiâ, antequam mensuram iræ omnem expleffet, intercessione miserentis filij DEI, non quidem omnino reorum numero eximeremur, nimis tamen illis, & quibus ferendis pares amplius non eramus, supplicii subtraheremur, nobisq; supplicia illa graviora, in hæc tolerabiliora & mitiora verterentur, Quanquam enim præsidio maritorum orbari uxores, conjugum amore spoliari maritos, aspectu parentum dulcissimorum filios, affatu liberorum charissimorum parentes, consuetudine & alloquio amicorum consanguineorumq; privari cognatos, quanquam hæc omnia summi sunt cordolij, si per se considerentur, tamen cæteris belli, & hostilis præsidij, pene dixissem excidij, calamitatibus comparata, nescio quam multum videantur tolerabiliora, si hoc id eo fiat, quod & inter ipsas belli calamitates, mortes amicorum non cessare compertum sit, sive quod majorem adhuc vim consolationis habeat, à patre ipso, quam à servo, quantum vis

jussu patris, castigari. Sunt itaq; hæc crebra adeo funera:
subirati ad huc, & nec dum omnino placati. Numinis indicia,
quæ & ipsa non minus reverenter, quam gravissima supplicia,
merito sunt habenda, ne si contemptim & susq; deq; ea habeamus,
Iram DEI hõc magis in nos provocemus. Medicos videmus
ita in purgando corpore humano versari ut si videant, facili
negocio humores in aliquo subjecto moveri, exiguam propinent
dosin: Sin illa dosi nec quicquam moveantur, dosin ad-
augeant. Pari omnino ratione etiam, DEUS optimus,
maximus, si videat nos supplicis levioribus ad compunctiõnem
ad contritionem & penitentiam commoveri, abstinet à gra-
vioribus, Sin illis non moveamur, illa si perinde, si contemptim
habeamus, pro majore dosi in promptu ei sunt vel durissima
supplicia. Et profecto si tot virorum, & illa quidem non pro-
miscuæ multitudinis, sed optimorum & literatorum accumula-
ta funera, quæ unius hujus anni spatio, nostra hæc vidit Aca-
demia, vidit autem hoc anno plurima, & nedum in aliis mem-
bris, sed & in ipsis Professoribus suis: Vidit in Theologica
Facultate Viri Reverendi Dn. M. Johannis Klenij, in
Juridica Facultate, Clarissimi Dn. D. Joachimi Schõner-
marci, In Medica Facultate Excellentissimi Dn. Johannis
Backmeisteri Academia nostra Senioris, & nunc iterum in
Facultate nostra Juridica, præclarissimi J. C. D. Thomæ
Lindemanni ejusdem Academia nostra Rectoris Magnifici,
affinis, compatri, collega & amici mei charissimi: Si inquam
hæc penitus inspicimus, non indicia amplius iræ divina, sed
vera & non levia apparebunt supplicia. Videtur enim DEUS
his tot coacervatis eruditissimorum Virorum funeribus, ali-
quam nobis minitari velle barbariem, quam etsi Epicuri de
grege porci, non multum deprecantur, ut qui literis & litera-
tis è medio sublatis, aureum sibi somniant seculum, cordati
tamen.

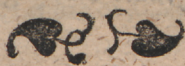
rumen & bonæ mentis homines intelligunt, quantum inde Ec-
clesiis, Scholis, Rebusq; publicis immincat periculi, & serio &
acerbè Virorum doctorum obitus deslent. Proinde & nos jure
meritoq; hodie dessemus & lugemus obitum summi illius in jure,
summi in re literaria Viri dicti Dn. D. Thomæ Lindeman-
ni J.Cei eminentissimi, & in humanioribus literis sic versati,
ut cum in utroq; studio & Juris prudentiæ, & politiciorù litera-
turæ excelleret, merito ambigeretur, in utro horum
plus posset. Et quidem hunc cum dessemus virum, Academiæ
nostræ lumen, Universitatù hujus decus, Scholæ nostræ orna-
mentum, & si quid amplius honorifice in re literaria dici potest,
dessemus. Ita enim ille de hac Academiâ, de Juris prudentiâ,
de politico re literaturâ, studiosaq; juvenuturæ est meritis, ut qui
hac in parte memoriæ ipsius, laudibusq; hisce ejus literariis
quicquam detractum velit in ipsas literas, in ipsam Jurispru-
dentiâ, in ipsam hanc Academiâ, studiosamq; juvenuturam
injurius videatur. Erat Lindemannus Vir talis qui jun-
ctim summa haberet pleræq; ea, quæ vel modica sigillatim, sum-
mam laudem pariunt. Laudantur alij quod ingenij acumine
pollcant? Vis ignea ingenij in hoc erat viro, Alij quod in-
desesse sint industria, quod laboriosi? Hic nunquam defa-
tigabatur, Alij à judicij dexteritate commendantur? Lin-
demanni judicio nihil erat limatius nihil tersius, Me-
moriæ felicitas alijs laudem parit? Lindemannii memo-
ria nihil erat promptius. In negociis gerendis Lindeman-
nus erat expeditissimus, In causis perorandis eloquentissimus,
si jus consuleres peritissimus, In docendo facilis, In disputando
acer, Versatile adeo ei ingenium pariter ad omnia erat, ut na-
tum ad id unum diceres quodcumq; ageret, Nec is saltem fuit,
cujus juris peritiâ vivo eo vigerit, monumentum extet nul-
lum. Vixit imo, vixitq; ejus Juris scientia variis sacrata
A 3. scriptis

scriptis & futurae posteritati dedicata. Quin non scriptis modo suis ille vivit, sed & in illis etiam vivit, qui iura proficentem, de jure disputantem avidè audiverunt & ex eo velut fonte quodam juris scientiam imbiberunt? Dabis hic mihi Veniam Magnifice Dn. Consul Henrice VVedenhofi, Adfuis plurimum honorande, si te tuumq; piè defunctum fratrem Bernhardum defuncti nostri laudum testem citè. Quod ergo p. d. frater Bernardus publico Reip. Lubecensis bono, in senatum quam primum id per leges fieri licebat, mature legi, summis negotijs præfici, atq; summi momenti legationibus adhiberi digne potuit: Quod cum viro p. d. fratre Bernhardo, dignissimus licet & ipse, tamen propter legem honestatis in senatorum numerum cooptari non posses, tua Interim domus esset velut Universe Civitatis oraculum, quemadmodum de J. Cei domo loquitur Cicero, Quod isto tuo p. d. fratre è vivis sublato, tu omnium consensu dignissimus judicatus, qui illico Senator, mox & Consul tantæ Republicæ crearetur, cui inquam hæc post Deum, propriamq; industriam feres accepta, nisi Tuo Lindemanno? Scio equidem multum in ipsa sicum esse indole, in ingenio multum, plurimum etiam in naturali & propitia quasi astrorum ad res condigne gerendas inclinatione. Sed sunt ea præclara quidem, si tamen cultura accedat fiunt præclarissima: Qualia cum tua sint omnia, tam egregiè exculti ingenij honorem, non invitus sat scio piè defuncto nostro eribus deferensq;. Sed redeo ad defunctum nostrum ejus vitæ curriculum succinctè delineaturus. Natus est ille Hervordia in Westphalia Anno 1575. parentibus honestissimis patre Henrico Lindemanno & Anna Kirchovia qui cum illum à teneris ad omnem virtutem & pietatem in scholis, ut nominamus trivialibus fideliter institui curassent, tandem huc eundem velut ad uberiores literarum & scientiarum mercatum An. 1592.

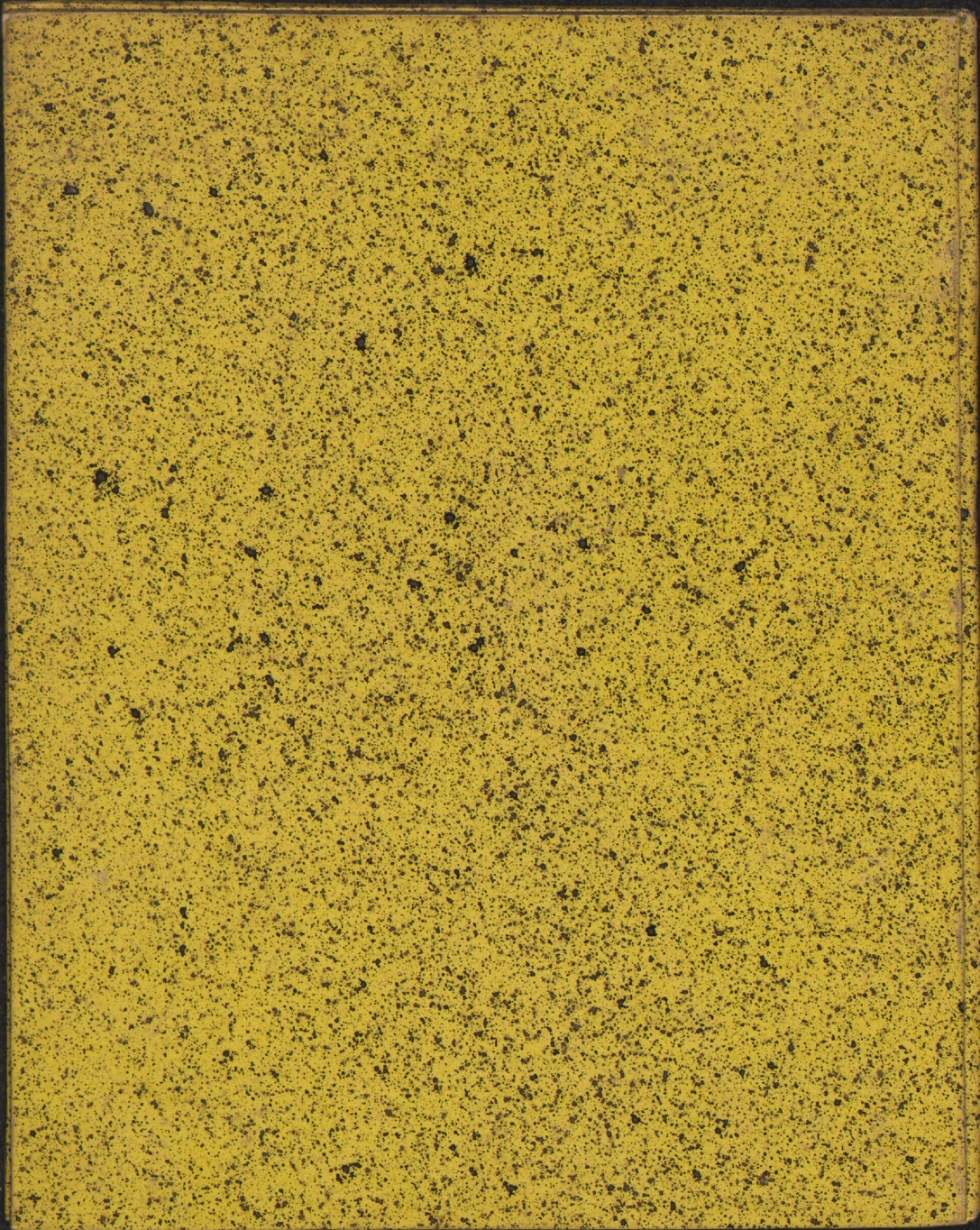
etatis

ætatis 17. ablegarunt, Ubi suafu popularis sui D. Joannis
Ortgij U. F. D. ad juris studium animum applicavit, quum
autem à parentibus ipsi sumptus tanti non possent subministra-
ri, quantos Academica vita exigit, non ideo animum statim
abiecit, aut literis repudium misit, spemq; parentum de se con-
ceptam temere fefellit. Sed Deo suo Confidens, honoratis in hac
Urbe viris operam suam in informandis eorum filiis addixit,
Cumq; eo tempore Vir Magnificus & Consultissimus Dn. Jaco-
bus Bordingus Jctus eminentissimus, de hac Academia &
imprimis de Facultate Juridica, totaq; hac provincia optime
merito Adfuit meq; vel Patris nomine honorandus, conjugis sue
ex priore matrimonionatis filii summæ tum spei adolescenti-
bus prædictis fratribus VVedenhoffiis Præceptorem ali-
quem literatum impensè quæreret. Hic p. d. noster inventus
est, qui jam in illa ætate juvenili Bordingo placeret. Itaq;
his ille præfectus Argentinam Anno 1596. cum illis abiit ubi
triennium substitit. Inde Helvetiam, Galliam, Burgundiam,
Italiamq; perlastravit. Ex quibus ille terris non novorum ri-
uum peregrinarumq; geniculacionum ne dicam gesticulatio-
num peritia, sed Ulyssæa prudètia affatim instructus ad nos re-
diit. Quo factum ut apud omnes passim in honore esset, Itaq; cum
Anno 1605. virginem lectissimam & omnium virginalium vir-
tutum decore conspicuam Ursulam, Amplissimi Viri Dn.
Bernhardi Scharffenbergij Consulis hujus urbis meritiissi-
mi filiam honestè ambiisset, facile eandem ex ambiit, Cumq; fa-
mâ sui in admirationem plerosq; pereraxisset, eodem illo anno
& Doctoralis mitra & Professio Juridica ei fuit commissa,
Quam sibi concreditâ Spartam quam egregie ille ornarit, supra
memoravi, In hoc conjugio sex ex se natos liberos vidit, ex qui-
bus tres saltem adhuc superstites strenuam literis navant ope-
ram Thomas videlicet studio Theologico, Bernhardus fu-
ris

vis studio & Henricus humanioribus literis addictus, de quibus singulis
proxima spes est eos Clarissimi sui Dn Parentis vestigia strenue pressuros.
Sed cum hanc suam conjugem dilectissimam Anno 1614. amisisset viduusq;
eam honeste eluxisset, anno 1616. ad secunda transiit vota, & Virginem
virtuosissimam, omnibus animi & fortuna dotibus insignem Elisabe-
tham Haniam, Dn. Bernhardi Hanij civis hujus urbis quondam pri-
marij, quo cum familiarissime olim in Italia vixerat, filiam, Dn. Bar-
tholomæi Clingij Icti eminentissimi & Consiliarij Megapolitani
dignissimi neptem, matrimonio sibi rursus copulavit, Ex quo conjugio
ipsi nati ad huc in vivis sunt filij quatuor optime & ipsi spei, Joachimus
Joannes Fridericus, Joannes David, & Albertus, filiaæ duæ Mar-
gareta Elisabetha & Agneta, quos omnes Deus clementissimus matri
nunc Viduaæ mœstissima in solatium amissi mariti quam dulcissime sospi-
tet. A Consilijs fuit Domino nostro Clementissimo Duci Adolpho Fri-
derico, ut & Archiepiscopo Bremensi Dn. Joanni Friderico, Duci Lu-
neburgensi Augusto, Viduaæ Croja & Loitzensi, qui omnes ejus usq; con-
silijs quam honorifice de summis defuncti nostri donis senserint eo ipso ele-
mentissime sunt contestati, Sed nulla ingenij dona invida Mors respicit,
quæ illum quartanâ feбри jam ultra semestre spacium fatigavit & tandem
eheu enecavit, idq; in ipso hujus octavi sui Rectoratus Academici officio:
Morbi vim cum nimiam persentiret, pridie Calend. Martij domi suæ cor-
pore & sanguine Servatoris sui resciri voluit, quo instructus ipse viatico ex
eo tempore serio migrationem ex hac vita cogitavit, & sic die 14. Martij
paulo post octavam matutinam inter amplexus suorum pie placideq; ex-
piravit, anno ætatis suæ 57. Hujus tanti Viri exuvie hodie ad mediam pri-
mam pomeridianam in templo Mariano terræ matri reddentur, quæ eo
deferendas ut comitatu suo honorifico omnes omnium ordinum civis fre-
quentissime cohonestent & suum in defunctum affectum, erga relictam
Viduaam liberosq; condolentiam presentia sua contestentur, & meo &
universæ Facultatis Juridicæ, & quod plus est, sacratissimæ Jurispruden-
tiæ nomine, quæ hunc Juris thesaurum acerbissime luget, summopere con-
tendo. Suam quinq; inter eundem mortalitatem meditabitur, & ardenti-
bus precibus hanc provinciam, ejusq; Rectores summos, Principes nostros
elementissimos, Academiam & Civitatem Deo commendabit. P.P. sub si-
gillo Facultatis Juridicæ. 19. Martij Anno 1632.

rumen & bonæ mentis homines intelligunt, quam
electis, Scholis, Rebusq; publicis immincat peric
acerbè Virorum doctorum obitus desent. Pro
meritoq; hodie deslemus & lugemus obitum summi
summi in re literaria Viri dicti Dn. D. Thomæ
ni J. Cei eminentissimi, & in humanioribus liter
ut cum in utroq; studio & Juris prudentia, & pol
tura excelleret, merito ambigereetur, in
plus posset. Et quidem hunc cum deslemus virum
nostræ lumen, Universitatis hujus decus, Schola
mentum, & si quid amplius honorifice in re literar
deslemus. Ita enim ille de hac Academiâ, de Ju
de politiore literatura, studiosaq; juventute est m
hac in parte memoriæ ipsius, laudibusq; hisce e
quicquam detractum velit in ipsas literas, in ipsa
dentiâ, in ipsam hanc Academiâ, studiosamq;
injurius videatur. Erat Lindemannus Vir
tam summa haberet pleraq; ea, quæ vel modica sig
mam laudem pariunt. Laudantur alij quod ing
pollcant? Vis ignea ingenij in hoc erat viro,
desesse sint industria, quod laboriosi? Hic nu
tigabatur, Alij à judicij dexteritate commenda
demanni judicio nihil erat limatius nihil e
moriæ felicitas alijs laudem parit? Lindem
ria nihil erat proprius. In negocijs gerendis
nus erat expeditissimus, In causis perorandis elo
si jus consuleres peritissimus, In docendo facilis,
acer, Versatile adeo ei ingenium pariter ad omnia
tum ad id unum diceres quodcumq; ageret, Nec
cujus juris pericia viro eo viguerit, monumentu
lum. Viri imo, vigetq; ejus Juris scientia v

A 3

the scale towards document